

ÁGH ISTVÁN

Három kincs

A VIRÁGKORONÁS TÜNDÉREK ESZTERKÉJE

Megszületett,
megszületett művésznek is.
Abból, amivé lettem szégyenkezve
nézek vissza oda, mikor még
mindenség voltam,
s lettem ezzé-azzá.
Teljes ember,
de társadalmon kívüli
lény, mert nincs veszélyérzete.
Szabad!
Szabadsága szabadítja rám
zseniális gátlástalanságát
versben, rajzban, történelemben,
korlátozhatatlan filozófiájában.
Odaadja álmait félkézből,
rajongásait, míg húzom az igát,
s nyakamba veszem őt.
Kihagyja szavaiból nevemet,
méltó nyelvet teremt magának.
Nyílat virágokat,
mindegy, milyen színűt,
lehet fekete is, ha csak
fekete színe van.
Befesti magát,
festmény a teste,
festmény a fal, az asztal, a kötény,
festmény a fölkelő csillag.

A REZEK, EZÜSTÖK LACIKÁJA

Fácánok röpködnek háza előtt,
billegetnek nyulak,
s mikor egy őzcsalád odatéved, hátranéz.

Itt kalapál koronát.
Ha valakinek fejére rakom,
méltóságos lesz pillanatra öntudatlanul.
Itt kohol függőt, karperecet.
Örüljete aranyimádó avarok utódai, nők!
Ha nyakatokra, fületekre, csuklótokra rakom,
királynők lesztek a szocializmusban.
Itt körít tükröt rézkeretbe,
pontosan akkora rézoszlop tetejére,
amikor ti vagytok.
Bemutatlak benne magatoknak
csín rabjai, méltó arányok kedvelői,
mert kincsetek bőrötökön is elfér.

A SZÖVŐSZÉK LENKÉJE

Tartsák ezt a kívülről gyönyörű földet
angyalok úrsötét-árnyú kékes-zöld ujjai,
ezek a lilom-lények,
levélpajzsosak, szablysak, kardosak!

Kerekedjen karnevál, bohózat, hegedülés!
A pamutcipős, maszkos embert,
kart karba öltő macskát és kutyát
mozdítsa táncra a zene!

Azt a káposztát valahonnan Normandiából
ne felejtjük, kisdéd bomlik belőle összegömbölyödvé,
s az almát valahonnan Szabolcsból,
magja Ádám és Éva!

Parancs emel a gravitációból,
madárként röptet át a városon,
közel az angyalok tartó kezéhez, aztán
vizek aljára ránt, búvárnak hajónk alá.

Szelíd anyák hajlása gyerek fölött,
állhatatosság zöldből sarjadó kékje, pirosa,
szeretet munkálkodása lábtól gerincen át
a kézíg és fejig — így,
aki könnyű fizetett alkalmaknak nem enged.

Kolostorba vonul, Ráskay Lea
kódexe fölött, ő meg
szövőszéke előtt, mikor már
álomvilágot lát és nem érdekli az ablak.
Bayeaux kárpítja hajósai,
Párizs unikornisa üzenetét,
Ferenczy Noémi báránya postáját kézbesíti,
olvastatja és hallgattatja.